

бѣде тамъ дѣто самси Господъ го е опрѣдѣлилъ за себе си и за своя-та слава; то е: въ свѣста и въ сѣрдце-то на челоуѣци-тѣ; но това няма никога да ся постигне до гдѣ папство-то принадлежи само на Италиенци-тѣ“.

Такъвъ духъ, такъвъ разумъ, таково сладкорѣчіе и на латинскій языкъ не ся бѣше никога чувало въ Римъ; доказателства-та, аргументи-тѣ, убѣжденія-та бяха толкозъ силни, толкозъ вѣрни щото и сами-тѣ негови противници оставахъ смаяни, като упоѣни отъ негови-тѣ думи, и слушаха съ удоволствие слова-та му до край. Безъ познато-то рабско покорство на католишко-то духовенство подъ властьюта на папа-та, нѣма съмненіе че Штросмайеръ, заедно съ френскія академистъ, епископъ Дупанлупъ, щеше да убѣди присѣтствующи-тѣ владици, не само да отхвърлятъ догма-та на непогрѣшимоста, но още и да направятъ нуждни-тѣ реформи въ управленіе-то на католишко-то духовенство. По злощастіе обаче невѣжество-то и егоизма царувахъ въ този називаемъ вселенски съборъ. Поученія-та на Штросмайера не останаха безъ плодъ; има по свѣта и образовани, свобододлюбиви католици кои-то оцѣняватъ правда-та и истинна-та: между тяхъ побѣда-та на Штросмайера бѣше съвършенна.

Тази слава на Дяковскія епископъ блѣсна надъ сички-тѣ Славене; тя освѣти най-много Хърватскія народъ, кой-то е произвелъ тогозъ знаменита мѣжа. Штросмайеръ доказа и още веднажъ че и Славенина може да ся издигне по-високо отъ всички-тѣ други народи, ако и да не ся щѣ на Нѣмци-тѣ и Гърци-тѣ да го припознаятъ.

Штросмайеръ е чолякъ хубавецъ, има тънка и